

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 425 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
13 травня 2026 року
№ 115-2(П)/2026

Справа № 3-93/2026(215/26)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Лемак Василь Васильович – головуєчий,
Водянніков Олександр Юрійович – доповідач,
Городовенко Віктор Валентинович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 425 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Водяннікова О.Ю. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Коломойський Ігор Валерійович (далі – Заявник) – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/215 від 23 квітня 2026 року) перевірити на відповідність частині першій статті 8, частинам першій, другій статті 55, частині першій, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність)

частину першу статті 425 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс) „в частині, в якій вона унеможлиблює касаційне оскарження судових рішень особою, права та законні інтереси якої прямо і передбачувано порушуються правовим висновком Верховного Суду, що набуває загальнообов’язкового значення, хоча така особа не є учасником відповідного кримінального провадження“.

Згідно з частиною першою статті 425 Кодексу касаційну скаргу мають право подати: засуджений, його законний представник чи захисник – у частині, що стосується інтересів засудженого; виправданий, його законний представник чи захисник – у частині мотивів і підстав виправдання; підозрюваний, обвинувачений, його законний представник чи захисник; законний представник, захисник неповнолітнього чи сам неповнолітній, щодо якого вирішувалося питання про застосування примусових заходів виховного характеру, – в частині, що стосується інтересів неповнолітнього; законний представник чи захисник особи, щодо якої вирішувалося питання про застосування примусових заходів медичного характеру; прокурор; потерпілий або його законний представник чи представник – у частині, що стосується інтересів потерпілого, але в межах вимог, заявлених ними в суді першої інстанції; цивільний позивач, його представник або законний представник – у частині, що стосується вирішення цивільного позову; цивільний відповідач або його представник – у частині, що стосується вирішення цивільного позову; представник юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, – у частині, що стосується інтересів юридичної особи.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

2.1. Щодо Заявника застосовано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

У січні 2026 року Заявник звернувся до Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду із касаційною скаргою на вирок Дніпровського апеляційного суду від 3 лютого 2025 року у справі № 335/4734/18, в якій Заявник не є учасником кримінального провадження. У цій скарзі Заявник, серед іншого, просив змінити „висновки Касаційного кримінального суду, викладені у постанові від 06.11.2025 у справі № 335/4734/18 <...> в частині надання дозволу на перебування поруч із захисниками поза межами скляної kabіни з урахуванням необхідності забезпечення обвинуваченому права на захист, а також беручи до уваги виключно безпекові ризики для інших учасників судового провадження“. Своє прохання Заявник обґрунтовував тим, що „на підставі правового висновку, викладеного за результатами розгляду справи № 335/4734/18, його права як особи, яка перебуває під вартою, можуть бути значно порушені, що матиме значний негативний ефект на можливість здійснювати захист у кримінальному провадженні“.

Колегія суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду ухвалою від 22 січня 2026 року, посиляючись на частину першу статті 425 Кодексу, повернула Заявнику касаційну скаргу, зазначивши, зокрема, що „зважаючи на закріплені КПК України загальні засади кримінального провадження, в окремих визначених законом випадках передбачено можливість апеляційного та/або касаційного оскарження судових рішень особою, яка прямо не визначена законом як суб’єкт оскарження, однак таке рішення стосується її прав, свобод чи інтересів. При цьому йдеться про права, свободи та інтереси особи у конкретному кримінальному провадженні. У розумінні кримінального процесуального закону Коломойський І.В. не є такою особою <...>, а тому не вправі оскаржити вирок апеляційного суду <...> в касаційному порядку“.

2.2. Заявник твердить, що „неконституційність Спірної норми полягає в тому, що всупереч обов’язковості правових висновків Верховного Суду для третіх осіб, ці треті особи не мають права звернутися із власними касаційними

скаргами, щоб Суд мав змогу оцінити вплив своїх висновків на права та інтереси таких осіб“, „Спінна норма, застосована Касаційним кримінальним судом у складі Верховного Суду в ухвалі від 22.01.2026 у справі № 335/4734/18, порушила мої права, гарантовані ст.ст. 8, 55 та 129 Конституції України“.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Конституція України гарантує кожному право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених Конституцією України, та у порядку, визначеному законом (частина четверта статті 55), та встановлює, що Конституційний Суд України розв'язує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (перше речення статті 151¹).

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України акцентує увагу на тому, що „конституційною вимогою реалізації права на звернення з конституційною скаргою є наявність зв'язку між оспорюваним приписом закону України, який, на думку особи, суперечить Конституції України, та застосуванням цього припису в остаточному судовому рішенні в її справі, тобто справі, в якій суди системи судоустрою України розглядали по суті юридичний спір за участю цієї особи“ [абзац другий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Ухвали № 229-2(II)/2025 від 27 листопада 2025 року].

Матеріали, додані до конституційної скарги, вказують на те, що ухвала колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 22 січня 2026 року постановлена у зв'язку зі зверненням Заявника з касаційною скаргою у кримінальному провадженні, учасником якого він не є і не був. Заявник не має і не мав у цьому провадженні жодного процесуального статусу; вирок, який він оскаржував, постановлений щодо інших

осіб і не визначає прав чи обов'язків Заявника. Зазначена ухвала про повернення скарги є процесуальним наслідком того, що Заявник звернувся до суду з касаційною скаргою у справі, у якій він не є учасником провадження. Таке рішення не утворює самостійної „справи“ Заявника в розумінні статті 151¹ Конституції України.

Доводи Заявника про те, що правовий висновок Верховного Суду, викладений у постанові від 6 листопада 2025 року у справі № 335/4734/18, набуває загальнообов'язкового значення і безпосередньо впливатиме на його права в іншому провадженні, не спростовують наведеного висновку. Опосередкований вплив правової позиції суду касаційної інстанції на правове становище третьої особи через механізм обов'язкового врахування правових висновків Верховного Суду судами першої та апеляційної інстанції не є застосуванням закону в її справі в розумінні статті 151¹ Конституції України.

Отже, конституційна скарга Заявника не відповідає вимозі, передбаченій частиною першою статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 425

Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**